

Tots els colors del sud

Fotografia amb tots els premiats: Xavier Aliaga, Antoni Defez, Josep Lluís Roig, dos jurats: Maria Josep Escrivà i Alfons López Tena, Eliseu Climent, Mario Reyes, Samuel Sebastian i el pintor Antoni Miró.

L'homenatge aeri al pintor alcoià Antoni Miró, els parlaments de Pasqual Maragall o de l'abat de Poblet, el 800 aniversari del naixement de Jaume I i els quaranta anys de Tres i Quatre van marcar la nit dels 37 Premis Octubre, celebrada a l'edifici Octubre –precisament– el dia 25.

Qui passejava els dies precedents per l'edifici Octubre ja devia ensumar que n'hi passaria alguna de grossa, la nit dels premis. Perquè s'hi veia gent que caminava de puntetes com qui assaja equilibris, noies fent estiraments, actors de gest emfàtic... trapezistes?! I els ulls del ponent s'esbatanaven i perdia el fil (al mateix edifici, a la mateixa hora, hi havia conferències i congressos; les parets de les aules són transparents; la barreja s'hi fa propícia). Els rumors corrien com la pólvora. No s'acostaven, però, ni de bon tros, a l'esclat de colors i poesia aèria que va embadalir els assistents a aquesta cita anual i ineludible amb la cultura i el batec de país que es concentra anualment a València i en fa capital de tantes coses.

D'entrada, mentre els convidats van arribant –i van omplint tot l'edifici, sí,

de colors i de perfum– i s'escampen per les tres plantes preparades amb copes de xampany, hi ha les salutacions, és clar, els retrobaments, les sorpreses i algunes exclamacions que semblarien estrofolàries si no fos que aquesta és la nit dels Octubre i de tot hi pot passar (“He vist un monjo!”; “Has vist un què?”; “Un monjo!”; “I ara!”; i una dona amable, que els ha sentits, tranquil·litza els dos joves estupefactes: “Diuen que hi ha l'abat de Poblet”; “Ahh...”. I, efectivament, el parlament del pare Josep Alegre serà una de les sorpreses de l'acte, amb la seva serena definició del monestir de Poblet, on va voler ser enterrat el rei En Jaume, com a “punt de referència per a tots els Països Catalans” i “incitació constant a l'apropament de les terres” que els configuren).

Hi ha set pantalles que projecten iconografia antonimironiana: els ulls de

PRATS I CAMPS

1. Una imatge general de la plaça de l'Octubre: la mirada atenta hi podrà trobar Jarque, Gustau Muñoz o Josep Guia, només per exemple. **2.** En quina part del discurs han retratat Eliseu Climent: quan ret homenatge a Rosa Raga, que s'amaga, quan recorda Jaume I o quan apunta que "la guerra, la guanyarem"? **3.** Rosa Rodrigo, l'ex-conseller Carles Solà i Lluís Berenguier Fuster, president del Tribunal de Defensa de la Competència espanyol, en distesa tertúlia. **4 i 5.** Converses a moltes bandes:

Rafael Recuenco (UGT) i el regidor de València Juan Soto (PSPV); l'artista Carles Santos i el científic Juli Peretó. **6.** Tonetxo Pardiñas (S.C. El Micalet) i Enric Morera (Bloc) es comenten el país. **7.** Joan Sifre (CCOO) i Vicent Soler, a l'expectativa. **8.** Els presidents d'Esquerra al País Valencià -Agustí Cerdà- i a les Illes -Joan Lledó- situats a banda i banda de l'STEPV -Antoni Piera i Vicent Maurí. **9.** Anna Maria Vilella i Xavier Graset, amb l'omnipresent i somrient Carme Alborch.

l'Ovidi, el dòlar, malucs de dona, crits, quatre barres llaurades, bicicletes i un paquet de Winston. L'homenatge d'enguany serà per a l'alcoià Antoni Miró i la seva tímida proverbial desperta les apostes: Parlarà? Ell respon en veu

molt baixa: "Ja tinc el discurs preparat. [Pausa] Són dues paraules" [somriure encantador].

"Aaaquesta nit hi ha Liceu!": dos actors escenifiquen la cançó-sàtira d'Ovidi Montllor. I la gent, que se la

sap, la canta i riu i es mou al ritme dels quatre joves que fan de poble i repeteixen "mentre esperem el nostre temps". Després, dalt d'una bola ben vermella, apareix una ballarina amb l'escultura d'Andreu Alfaro: és el premi literari,

1. Mònica Terribas va presentar Pasqual Maragall i se li'n va encomanar el somriure. **2.** Gabriel Pena, vice-president de l'Institut d'Estudis Ilerdencs i de la Diputació de Lleida, lliura a Eliseu Climent una escultura en reconeixement de la tasca feta des de l'Octubre. **3.** Més converses creuades: Pasqual Maragall amb Ricard Peralta, delegat del govern espanyol a València; Josep Alegre, abat de Poblet, amb Francisco Tomàs, rector de la Universitat de València. **4.** Aplaudint l'espectacle aeri trobem Marta Llo-

rens (UDC), primera per l'esquerra, i Glòria Marcos (EUPV), també. **5.** Fan plans? Què es diuen? Carme Alborch i Alfons López Tena, connectats. **6.** El rector de la Universitat d'Alacant, Ignacio Jiménez Raneda, en conversa amb Eliseu Climent. **7.** Les mans de l'artista i els ulls del banquer: Antoni Miró amb Vicent Palàcios, secretari general de Bancaixa. **8.** Un moment de l'espectacle *L'home que pinta*, dedicat a Antoni Miró. **9.** Gestualitat teatral i cinematogràfica: Manuel Molins i Rosanna Pastor.

més que una excusa per aplegar tan nodrida representació de la vida político-econòmic-acadèmic-religioso-cívico-cultural del país: hi ha (sense voluntat d'exhaustivitat, que seria impossible) Artur Heras i Jarque i Jordi

Coca, Gemma Pasqual, Jaume Pérez Montaner, Joan Francesc Mira, Ferran Torrent, Alfons Cervera, Carles Duarte o Jordi Tardà; hi ha Max Cahner, Fèlix Riera (Ed. 62), Salvador Alegret (IEC) i els rectors de les universitats

de València i d'Alacant; Carme Alborch i José Ignacio Pastor (PSPV), Glòria Marcos (EUPV), Enric Morera (Bloc), Isaura Navarro i Mònica Oltra (IdPV), Agustí Cerdà (ERPV), Carme Vidal i Marta Llorens (CiU), Anna

PRATS I CAMPS

FRATS I CAMPS

1. Enric Morera en un cercle-CiU: amb Àngels Ponsa, Àngel Pedrós, Josep Maria Tost, Antoni Balasch i Olga Fuster. **2.** És l'espectacle: l'actor Juli Cantó acompanya la mirada del públic, fixa en les quatre barres antonimironianes que llueix la ballarina en el seu vol. **3.** La força del sud: Sandra Obiol, del centre Ovidi Montllor d'Alcoi, Sofia Bofill, Antoni Miró i Antoni

Amorós, tinent d'alcalde d'Elx. **4.** Ja ho hem dit, que té el do de la ubiqüitat: ara Carme Alborch conversa amb Vicent Martínez Sancho i Elisa Meri, d'ACPV. **5.** La interpretació de la Muixeranga, a càrrec dels joves músics dirigits per Miquel Gironès, d'Obrint Pas, va commoure l'edifici de dalt a baix: tant, que l'himne va sonar, a petició popular, dues vegades!

Simó (ERC) i Josep Altaïó (ICV); els representants de Ca Revolta, Escola Valenciana o la Societat Coral El Micalet; o representants de l'àmbit econòmic, amb Francesc Joan, Joan Font, Andreu Ramis, de Sa Nostra, Vicent Palàcios, de Bancaixa, o Josep Pina, de la CAM; i també del sindical (STEPV, UGT i CCOO); Eduard Voltas, Carles Mundó i Margarida Arizeta, de la Generalitat de Catalunya; Bernat Aguiló, Margalida Tous o Gina Garcias, del govern balear; el conseller de Cultura d'Eivissa, Marià Torres; i el d'Interior de Mallorca, Joan Lladó; hi ha la directora de TV3, Mònica Terribas; o Salvador Cot, de l'*Avui*; i també representants del món municipal arribats dels ajuntaments de Benetússer (Eva Sanz), Quart de Poblet (Joan Medina), Montblanc (Josep Andreu), Godella (Salvador Soler), Silla (Francesc Baixauli), les Borges Blanques (Miquel Àngel Estradé), Tordera (Joan Carles Garcia) o Cerdanyola del Vallès (Antoni Morral).

Rosanna Pastor, dalt de l'escenari, va donant pas amb calidesa característica a les intervencions que ja comencen amb alta intensitat: Eliseu Climent parla primer per recordar el 40è aniversari

de l'editorial i la llibreria, per "donar les gràcies a una persona que va deixar la carrera acadèmica per la causa" i recordar que "si hagués estat jo sol, segurament hauria nascut Tres i Quatre el 1968, però el 1969 ja l'hauríem tançada". I sap "que això li molestarà molt", però no troba just estar-se'n, i Rosa Raga, efectivament, que ho escolta des de dalt de la balconada, fa cares, però l'aplaudiment és fort i bonic i l'emoció s'encomana.

La nit és especial, i ho corrobora la veu trencada dels premiats ("Aquest premi m'omple d'orgull —explica, per exemple, Samuel Sebastian— perquè provinc d'una família d'immigrants, de Múrcia i l'Aragó i altres bandes: vaig començar a parlar català a vint anys, a la Universitat de València, i sempre he sentit que la llengua catalana és llengua d'acollida: m'ha donat moltes satisfaccions") o el premi sorpresa que lliura l'Institut d'Estudis Ilerdencs a Eliseu Climent, o que de cop Mònica Terribas prengui el micro i presenti "el nostre president" i Pasqual Maragall expliqui el documental que ha enregistrat, juntament amb l'historiador Antoni Furió, per les sendes de Jaume I, i es posi somriure sudista (per l'arrel

que hi té, i les raons que hi troba i per pur enamorament, també) i recordi que "la Catalunya catalanista ha tendit a mirar cap al nord, oblidant de vegades el sud en aquest gest" i reivindiqui el rei Conqueridor, que "representa la Catalunya mestissa i, per tant, més rica que si fos d'un sol color".

I després de l'espectacle *L'home que pinta* que embadoca la concurrència, se sent encara la veu de l'alcoiana Sandra Obiol, que recorda que Antoni Miró, "a més de guapo i valent", és com la ciutat de les costeres i els ponts: "amb arrels ben profundes però vocació universal. Rebel i crític, amant de la cultura i les tradicions, divertit i seriós". I ell trenca juguesques i previsions amb disset paraules (disset!) a manera de discurs: "Ho faré molt curt: moltes gràcies. Us estime molt. Sou els millors amics i la millor família."

En acabada la Muixeranga més bella que us pugueu imaginar, els assistents se somriuen i acomiaden i processen encara mots i sons i colors. Carme Vidal, per exemple, explica que ja sap de què escriurà l'article setmanal i ens regala titular: "Poesia viva a l'Octubre".

Núria Cadenes